MIŠOLOVKA

The Mousetrap

Agatha Christie drama

Prevoditelj
Dagmar Ruljančić

Redateljica i dramaturginja
Sara Stanić

Kostimografkinja
Ivana Zozoli Vargović

Scenografkinja
Petra Poslek

Oblikovatelj svjetla
Luka Matić

Skladatelj
Rade Sklopić / RAID KYU

Suautor stihova
Marko Šelić Marčelo

ULOGE:

MOLLIE RALSTON **Mateja Tustanovski**

GILES RALSTON **Antonio Jakupčević**

CHRISTOPHER WREN **Matija Kačan**

GOSPOĐA BOYLE **Petra B. Blašković**

MAJOR MEATCALF **Armin Ćatić**

GOSPOĐICA CASEWELL **Matea Grabić Ćaćić**

PARAVICINI **Vladimir Tintor**

NAREDNIK TROTTER **Vedran Dakić**

Inspicijenti **Eduard Srčnik i Dora Rakipović Margetić**

Šaptačica **Dora Rakipović Margetić**

Koreografkinja songa **Maja Huber**

Rukovoditelj Tehnike **Mato Ivić**

Voditelj pozornice **Željko Pljuskovac**

Voditeljica maskersko-vlasuljarske radionice **Ružica Miler**

Voditelj rasvjete **Tomislav Kobia**

Voditelj tona **Davorin Toth**

Slikar izvođač **Leon Landeka**

Dekor i scenska oprema izrađeni u radionici HNK pod vodstvom **Željka Jurića**

Kostimi izrađeni u krojačkoj radionici HNK pod vodstvom **Gordane Jurković**

Premijera: 6. studenoga 2026.

U KLOPKI LJUDSKE PRIRODE

Oni koji počine neko zlo riječju ili djelom često *a posteriori* zgroženo izjavljuju: „Ne znam što me spopalo.“ Kao da se u trenutku počinjenja zločina dogodilo mračno čudo invazije na integritet u normalnim okolnostima pravično i skrbno, prema bližnjima i neznancima empatično ljudsko biće. Kao da je tijelo posuda kojoj je narav sadržaj koji može transmutirati, nasumično se mijenjati ili miješati izvanjskim djelovanjem onkraj čovjekove svijesti i svjesnog upravljanja vlastitim navadama i djelima. Ljudi tisućljećima tragaju za zlom koje je entitet, nešto izvanjsko, rogato i zlonamjerno što vreba ljudsku podrazumijevajuću dobrotu i čestitost te tako sustavno zlo i nasilnost isključuju iz palete ljudskih osobina.

Christie empirijski dokazuje suprotno, pokreće arheološku kampanju potrage za vrutkom ljudskosti lišene *mythosa* kao intruzije onkraj ljudske volje. Upravo u tom segmentu sprege znanja i umijeća počiva genijalnost Agathe Christie koja u *Mišolovci*, jednoj od rijetkih njezinih inicijalno dramskih eskapada, poseže za strogo omeđenim prostorom i ograničenim brojem aktera kako bi proniknula u srž nevesele ljudske prirode. I to s dozom onog „opakog“, britanskog humora koji u smijeh dozrijeva u najcrnjim okolnostima.

Zna, naime, Agatha da svako činjenje ostavlja trag u prostoru što ga vremenom nastanjujemo, zna tragati za indicijama, portretirati ljudske psihe kao nemirnu djecu koja još nije naučila hinjenjem skrivati istinsko, uobličiti u prirodne odnose te karaktere koje smješta u situaciju. Nije stoga čudno da je upravo njezina *Mišolovka* jedan od najpoznatijih i najizvođenijih kriminalističkih kazališnih komada: od praizvedbe u londonskom Ambassadors Theatreu (1952.) izrasla u svjetski fenomen u kontinuitetu najduže igrane predstave. Zaplet do kulminacije dovodi mećava koja u osamljenom pansionu skupinu gostiju i domaćine drži odsječene od ostatka svijeta.

U vremenskim uvjetima od svega odsječenoj enklavi događa se ubojstvo koje, uz užas suočavanja s nasilnom smrću, pogubno djeluje na psihu svih (preživjelih) zatočenih u nemogućnost odmaka koji znaju da je ubojica među njima. Bujaju nepovjerenje, međusobne sumnje, neizvjesnost i strah koje Christie majstorski sjenči kroz dijaloške sekvence gradeći uvjerljive psihološke aspekte likova, kao i gotovo neizdrživu napetost do samoga kraja.

Uz slijepe miševe koji kao piktogrami na porukama koje ubojica ostavlja na popništu zločina, nevideće miševe koji suptilno, gotovo nestvarno šaljivo personificiraju ljudsku tjeskobu i strah od sudbine kojom ne vladaju čak i kad misle da vuku odlučujuće poteze.

Ivana Šojat

RIJEČ REDATELJICE

Agatha Christie zaslužna je za mnoge stvari, ali držimo se književnosti.

Zaslužna je za to što, prije nego što otvorimo knjigu na kojoj piše Agatha Christie, već znamo kako ćemo je čitati. Što zbog nje na poseban način čitamo sve što je označeno kao krimić: uzimamo knjigu u ruke i u akciji smo. Od prve stranice, čak i prije nego što smo nabasali na žrtvu, ponašamo se kao mali skupljači detalja, otkrivači indicija, primjećivači običnoga koje možda krije nešto patološko, sumnjivo, osvetoljubivo.

U njezinim djelima sve je proračunato. Čak i kada se ubojstvo dogodi iz impulsa, oko njega se slažu mreže skrivanja tragova i istrage koja svaki detalj opravdava, svaku neprimijećenu, usputnu sitnicu osvjetljava i postavlja na njezino funkcionalno mjesto u sustavu knjige. Christie čitatelja, zavaljenog u komad namještaja koji omogućuje zavaljivanje, od prve stranice podiže u akciju otpetljavanja. Čitateljica, čitatelj kao da se natječu s inspektorom, odnosno sa samom Agathom. Agatha, ta astrološka Djevica, naravno, pobjeđuje. Uspješnima se smatramo ako smo negdje oko polovice knjige barem nakratko posumnjali na onoga tko će se na kraju pokazati krivim.

Bilo bi idealno kada bismo predstavu koju smo radili mogli gledati na isti način. Ali književnost i kazalište nisu isto, premda su neraskidivo povezani.

Vjerujemo da bi mehanizam *whodunita* bio isti i da Agatha Christie piše danas. Mreža tragova, sumnji i vještog zavaravanja čitatelja ne bi izgubila ništa od svoje preciznosti. Ali svijet u kojem bi se njezini zločini događali bio bi drukčiji, kao i ono što u njemu smatramo sumnjivim, ono što prešućujemo/na što pristajemo i što točno smatramo zločinom.

Disciplina potrebna da se postavi vjerodostojan *whodunit*, u izvedbenom i redateljskom smislu, izazov je *par excellence*: igrati tako da nitko ne zna tko je ubojica, iako svi na sceni znaju, a svaki nesvjesni trzaj obrve na nekoj replici može baciti u vodu sljedećih sat vremena predstave; istodobno sijati i žeti tragove, uživo, ne na stranici, nego preko ljudskog faktora; tražiti mjeru između kauzalnog i duhovitog; poštovati bardicu, a pritom ne ignorirati sebe - ni izvedbeno ni autorski - ni trenutak u kojem živimo.

Sve je to ponovno jedna vrsta misterija: slaganje uzročno-posljedičnih veza, pronalaženje slobode unutar ograničenja koja nam Agatha Christie zadaje tako šarmantno i strogo.

Ona je u književnosti postavila visoku letvicu. Mi na pozornici skačemo, precizno, odmjereno, ne bismo li je dosegnuli.

I činimo to rado.

Sara Stanić

AGATHA CHRISTIE

Literarna, majčinska stvoriteljica majstora psihološke dedukcije, Belgijanca Herculea Poirota i intuitivne usidjelice Miss Marple, po mnogočemu je živopisna pojavnost u svijetu koji je prema onodobnim okolnostima od žene očekivao neka druga umijeća, nipošto literarna. Christie se rodila 15. rujna 1890. u Torquayju, u Devonu gdje se prvo školovala privatno, a zatim na internatima u rodnom gradu i Parizu. Prvi svjetski rat nije promatrala iz prikrajka, nego se angažirala kao bolničarka i ljekarnica. Upravo ovaj potonji angažman potaknuo ju je na pisanje njezina prvog detektivskog romana *Zagonetni događaj u Stylesu (The Mysterious Affair at Styles)* koji je odmah po objavljivanju, 1920., doživio zapažen uspjeh. Baš taj prvi romaneskni koračaj je „rodno mjesto“ njezina najpoznatijeg književnog lika, nemalo ekscentričnog privatnog detektiva Herculea Poirota koji se pojavljuje u još 32 njezina romana i 51 pripovijetki. Miss Marple rađa se u romanu *Ubojstvo Rogera Ackroyda (The Murder od Roger Ackroyd,* 1926.), a iznova će se pojaviti u još 12 romana i 20 pripovijetki.

Christie koja je napisala 66 detektivskih, mahom kriminalističkih romana te više od 160 pripovijetki i danas nosi titulu kraljice detektivskih (kriminalističkih) romana, a premda joj zamjeraju tipiziranu i kadšto plošnu karakterizaciju likova, ono što je čini iznimnom i vazda čitanom jesu vješto konstruirani zapleti. Uz najzapaženije romane s dozom trilera, *Deset malih crnaca (Ten Little Niggers,* 1939.), *Ubojstvo u Orijent Ekspresu (Murder on the Orient Express,* 1934.), *Zlo pod suncem (Evil under the Sun,* 1941.) i *Smrt na Nilu (Death on the Nile,* 1937.) koji su svi odreda uspješno ekranizirani, svakako valja spomenuti i njezine detektivske drame od kojih su nedvojbeno najznačajnije i najuspješnije *Mišolovka (The Moousetrap,* 1954.) koja se bez prekida na londonskim pozornicama izvodila od 1954. do 2020., te *Svjedok optužbe (Witness for the Prosecution,* 1953.).

„Kraljica krimića“ je 1971. dobila viteški naslov, Dame. Umrla je u Wallingfordu, u Oxfordshireu, 12. siječnja 1976.

SARA STANIĆ

redateljica i dramaturginja

Kazališna, televizijska i filmska glumica te redateljica sa sjedištem u Zagrebu. Studira kroatistiku i fonetiku na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, zatim glumu na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu i kazališnu režiju u Beogradu. Nakon studija glumi u brojnim kazalištima širom Hrvatske, a osniva zajedno sa Kristinom Kegljen FAKin Teatar. Istaknute uloge uključuju nastupe u predstavama *Škrtac* (r. Vinko Brešan), *Bez drugoga* (r. Anja M. Jupunđić), *Čelične magnolije* (r. Barbara Rocco), *Oleanna* (r. Sara Stanić i Darko Stazić), *Djevojka za zbogom* (Kerempuh i PUK, 2023.) i *Španjolski komad* (Fakin Teatar, 2023.), u kojima tumači glavne uloge. Na televiziji ostvaruje prepoznatljive uloge: Ninu u seriji *Mamutica*, Marinu u četiri sezone serije *Crno-bijeli svijet* (Interfilm), te Cici u humorističnoj seriji *Ko te šiša*. Na filmu surađuje s redateljima kao što su Dalibor Matanić (*Majka asfalta*), Danijel Kušan (*Ljubav ili smrt*), Stanislav Tomić (*Lavina*), te Vesna Jurić Rukavina (*Tajna Vižule*, dokumentarni film – naracija). Kao redateljica debitira diplomskom režijom *Bolest mladosti* (FDU Beograd), a kasnije režira i autorske te adaptirane projekte poput *Prizori* (po Ingmaru Bergmanu), *Sitni sveci, Vitača - prema Predeo slikan čajem Milorada Pavića, San Ivanjske noći* (koreżija s Renom Medvešekom, 2024.), *Moderato*. - koreodramu po motivima "Moderato Cantabile" M. Duras. U novijem razdoblju potpisuje režije predstava Mačke i spačke (Petit Teatar), *Ubojstvo u Orient Expressu* (Kazalište Kerempuh), te *Jel se vidimo?* (Kazalište slijepih i slabovidnih Novi život, 2025.), i "Izlet u Rusiju" kazališni esej/koreodramu sa plesačicama iz "Škvadre".

IVANA ZOZOLI VARGOVIĆ

kostimografkinja

Rođena 1979. u Varaždinu. 2002 Diplomirala na Tekstilno-tehnološkom fakultetu, studij Tekstilni i modni dizajn, smjer Kostimografija. Članica Hrvatske udruge likovnih umjetnika primijenjenih umjetnosti i Hrvatske zajednice samostalnih umjetnika. Osvojila nagrade: Zlatna Arena za kostimografiju na filmu *Sve najbolje*, Zlatna Arena za kostimografiju na filmu *Dnevnik Pauline P.*, Zlatna Arena za kostimografiju na filmu *Sveta Obitelj*. Uz rad na filmu je sudjelovala na izložbama: 34. Zagrebački salon; Big Torino 2000, Italija; Galerija Križić Roban; Galerija SC; Moderna galerija, Rijeka; Galerija ULUPUH, 37. Zagrebački salon; Biennale dizajna, Francuska; Biennale mladih Mediterana, Atena; Museo Revolta, Trst; Galerija PM, HDLU; Gliptoteka HAZU; Galerija Matica Hrvatska; 40. Zagrebački salon; Galerija Prozori. Među najpoznatijim filmovima na kojima je radila su *Dnevnik Pauline P., Kosac, Sve najbolje, Narodni heroj Ljiljan Vidić, Sveta Obitelj, Šalša, Slatka Simona.* Od serija se ističu *Patrola na cesti, Uspjeh, Crno-bijeli svijet, Mrkomir, Bijeli put.*

PETRA POSLEK

scenografkinja

Hrvatska je slobodna umjetnica – scenografkinja, rođena1980. u Zagrebu. Studirala je na Gerrit Rietveld Academie u Amsterdamu (2003.–2005.) te na Akademiji za umjetnost i kulturu u Osijeku (2020.) Svoj profesionalni status ostvaruje kroz kontinuirani rad na kratkometražnim i dugometražnim filmovima domaćih i stranih produkcija, serijama te kazališnim predstavama. Sudjelovala je na brojnim relevantnim manifestacijama i natječajima u kulturi, a njezin rad prepoznat je u profesionalnoj zajednici. Članica je HZSU-a i HDFD-a. Živi i stvara na relaciji Zagreb-Krapinske Toplice.

LUKA MATIĆ

oblikovatelj svjetla

Luka Matić rođen je u Osijeku 1987, filmsko i tv snimanje diplomira 2016 na ADU u Zagrebu. Profesionalno radi kao oblikovatelj scenskog svjetla, filmski i tv snimatelj. Zadnjih desetak godina radi kao direktor fotografije na igranim, dokumentarnim i eksperimentalnim filmovima. Uz institucionalna kazališta u regiji često sudjeluje i na raznim projektima nezavisne scene u svojstvu oblikovatelja svjetla, projekcija i/ili scenografa. Član je HZSU u sekciji snimatelja. Posebno je zainteresiran za istraživanje doživljaja boje kako u filmu tako i na sceni.

RADE SKLOPIĆ / RAID KYU

skladatelj

Jedan je od najcjenjenijih regionalnih skladatelja i *turntablista*, s uglednom međunarodnom reputacijom. Zahvaljujući jedinstvenom pristupu *scratchingu*, gramofon pod njegovim prstima postaje instrument. To mu je omogućilo suradnju s velikim međunarodnim brendovima kao što su Native Instruments, Arturia i Novation, ali i s regionalnim glazbenicima poput Marčela, Ede Maajke i Frenkieja. Njegov je zvuk specifičan spoj hip-hopa, elektronike, ambijentalne glazbe i future jazza, kojim stvara autentičan, gotovo filmski doživljaj. Svoj je glazbeni izraz tako imao priliku prenijeti i na kazališnu scenu, skladajući glazbu za brojne predstave u regiji. *Ubojstvo u Orient Expresu*, *Bura* i *Novo ruho* samo su neki od primjera predstava čiju je priču upotpunio svojom glazbom. Uz kazališno stvaralaštvo, Raid iza sebe ima i tri autorska albuma: *Little Box*, *12 Rooms* i *Stray Cats & Sunsets*. Svako izdanje spaja glazbu i vizualnu umjetnost, a u njima Raid istražuje nove izražajne mogućnosti i glazbene stilove.

MARKO ŠELIĆ MARČELO

suautor stihova

(Paraćin, 22. siječnja 1983.) bavi se pisanjem, glazbom i aktivizmom. Diplomirao je srpski jezik i književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu. Fakultet pedagoških nauka Sveučilišta u Kragujevcu dodijelio mu je počasnu diplomu *Magister Humanitas* za pedagoški rad i poseban doprinos razvoju kulture mladih. Dobitnik je brojnih nagrada i priznanja u svim područjima svojega djelovanja. Objavio je studijske albume *De facto* (2003.), *Puzzle shock!* (2005.), *Treća strana medalje* (2008.), *Deca i Sunce* (2010.) i *Napet šou* (2014.) te dvostruki album *Nojeva varka*, svojevrsni roman u stihovima (2021.). Autor je romana *Zajedno sami* (2008.), *Malterego: Rubikova stolica* (2012.), *Higijena nesećanja 1 i 2* (2017.) te *Malterego: Intronaut* (2025.). Objavio je i zbirku tekstova *O ljudima, psima i mišima* (2009.) te napisao nekoliko stotina kolumni za različite redakcije. S Edom Maajkom, Remi iz Elementala i Branom iz Dubioze kolektiv koautor je televizijske emisije *Perspektiva*, koja putuje regijom i razgovara s mladima o društvenim pitanjima. Marčelo je autor i suradnik na više kazališnih projekata. Godine 2010. u kazalištu DADOV izvedena je dramatizacija njegova romana *Zajedno sami*, prema tekstu Branislave Ilić. Sudjelovao je i u radu na predstavama *Klasni neprijatelj* P. Stojmenovića, za koju je napisao tekst završne pjesme, *Istraživač noćnih mora* N. Zavišića, na kojoj je radio kao scenarist, te *Doktor Nušić* K. Mladenovića, za koju je napisao tekstove svih pjesama. U predstavi *Bura* K. Mladenovića potpisuje tekstove svih pjesama i tumači lik Arijela. Živi i radi u Beogradu. Živi u svom svijetu.

Energija koja pokreće Hrvatsku

HEP Više od struje

Zahvaljujemo

Grad Osijek

Republika Hrvatska Ministarstvo kulture i medija
Republic of Croatia Ministry of Culture and Media

Ministarstvo kulture i medija

Osječko - baranjska županija

Partneri

SAPONIA

Kandit

Zahvaljujemo na potpori

Bijelić Co

031 200 200 OSJEČKI TAXI

HOTEL CENTRAL

HOTEL OSIJEK

Sponzor sezone

HEP

Zahvale:
Anamariji Jurišić Osmerčić i Ivici Prtenjači

Nakladnik HNK U OSIJEKU | Intendant VLADIMIR HAM | Ravnatelj Drame DUŠKO MODRINIĆ | Urednica kazališnih izdanja IVANA ŠOJAT | Suradnik ANTE KOLOBARIĆ | Fotografije KRISTIJAN CIMER | Dizajn i priprema FOTO ART, OSIJEK | Tisak FOTO ART, OSIJEK | Naklada: 150 primjeraka | Redakcija zaključena: 30. studenoga 2026.

THE MOUSETRAP is presented by arrangement with Concord Theatricals Ltd.
on behalf of Samuel French, Ltd.

www.concordtheatricals.co.uk